

MI MLADI BORCI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJAŠTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJAŠKA 16 DIN, NEDIJAŠKA 26 DIN, PODPORNIA VSAJ 30 DIN. — POSAMEZNA ŠTEVILKA 75 PAR — UREDNIŠTVO IN UPRAVA V LJUBLJANI V STRELISKI ULICI 12/II. — ČEKOVNI RAČ. ŠT. 16.078.

LETO II.

LJUBLJANA, PETEK, 17. JUNIJA 1938.

ŠTEV. 40.

Protestantski pastor o socialnem nauku katoliške Cerkve

Že večkrat smo prinesli izjave odličnih ameriških protestantskih osebnosti, ki so očitno hvalile in zagovarjale katoliški socialni nauk, kakor ga uči papež v svojih okrožnicah.

Nedavno so listi poročali o govoru dr. Mac Dowela, prezbiterianskega pastora na univerzi Virginia, v katerem je dejal tole: »Prišel je trenutek, da cerkve spregovore in pouče današnji industrijski svet, če mu imajo sploh kaj povedati.«

Katoliška časopisna agencija mu je nato poslala papeški socialni okrožnici R. n. in Qu. a. in pa pastirska pisma ameriških škofov, ki se bavijo s sedanjo gospodarsko stisko. Prosila ga je, naj se bolj jasno izrazi, katere cerkve misli, kajti katoliška Cerkve je določeno pokazala pot, ki edina more rešiti sedanji moderni industrializirani svet.

Pastor je agenciji takole odgovoril: »Reči vam moram, da sem vedno občudoval papeževe nauke in naročila in da so mi še zmeraj močno koristili. Tudi prav nič ne dvomim o tem, kar je na tem področju papež ukazal. V svojem govoru tudi nisem mislil reči, da katoliška Cerkve ni izrekla in razglasila Kristusovega socialnega evangelija. Reči sem hotel, da tista cerkev, ki v tej žalostni in zmedeni dobi, ki v njej mi živimo, na tem področju odpove, odpove v veliki in bistveni nalogi. Zato sem hvaležen Vam in Vaši Cerkvi za velike usluge, ki ste jih naredili Bogu in ljudem.«

Križ Kristusov in papež

Živimo v eni najbolj razburkanih dob svetovne zgodovine, dobi polni zmed in prevratov. Dan na dan nam zvenijo na uho grozeče besede: versko preganjanje . . . , revolucija, gospodarska kriza, vojske, nova svetovna vojska . . .

V tej stiski in zmedu se javlja zbeganemu človeštvu vse polno krivih prerokov. Skušajo »rešiti« svet; toda rešitve ne morejo dati. S svojimi zmotnimi nauki le še bolj pospešujejo izbruh svetovnega požara.

Katoličani pa vemo, da je v naših rokah edina rešitev! Križ Kristusov, ki ga papež, vidni poglavar Kristusove Cerkve, dviga visoko v zrak, nam je znamenje in poročilo rešitve. Skoraj dva tisoč let že vrši Cerkev v tem znamenju poslanstvo miru in ljubezni. Čudovita dela so bila ustvarjena v tem znamenju: stari, srednji, novi vek nam to jasno izpričujejo.

Nikakor pa tudi niso mirovale sile pekla! Neprestano so napadale križ, to znamenje Kristusove moči. Danes pretresa eden najhujših bojov med križem in satanom nebo in zemljo. Brezbožni komunizem, in poganski rasizem, na videz med seboj nezdržljiva sovražnika, gresta složno v boj proti križu Kristusovemu. Eden kakor drugi mečeta križe iz javnih poslopij, čistilce križa preganjata, zapirata v koncentracijske tabore in morita.

V tej krvoločni satanski borbi proti križu Kristusovemu mora biti naše srce polno ljubezni in usmiljenja do trepečih bratov.

Morda jim kedaj upada pogum da bodo vzdržali v takem preganjanju. Naša dožnost je zato, da jih podpiramo z molitvijo in z razkrivanjem krivic, ki se jim gode.

S trepečimi brati trpi tudi naš skupni oče — papež. Molimo zato tudi za papeža!

Imejmo zaupanje kljub vsemu preganjanju! »Jaz ostanem z vami vse dni do konca sveta.« — »Peklenska vrata je ne bodo premagala.«

Že mnogi so skušali premagati križ in Cerkev. Mogočne sile sveta so se zarotile, da morata izginiti s sveta. Toda diktature so prešle, tirani so postali prah, a Cerkev stoji nepremagana, križ še oznanja vero v Kristusa. Dobam težkih preganjanj so sledile dobe novega razcvita.

Ponosni bodimo na občudovanja vredni pogum Kristusovih namestnikov, ki so ga oni pokazali v vsakem boju! Ponosni bodimo na Pija XI., »plemenitega starčka«! Ne straši se ničesar. Povzdignil je svoj glas, odločno je zahteval, da se delavcu da, kar mu gre; avtoritativno je obsodil komunizem in rasizem in ponovno obsodil kapitalizem. Kdo, ki pošteno misli, se bo sedaj še drznil reči, da je Cerkev v službi bogatih in mogočnih?

Vsak pošten človek občuduje njegovo neizmerno delavnost. Katoličani smo mu dolžni hvalo za velike uspehe, ki jih Katoliška akcija že dosega po svetu. Njegovo ime bo ostalo veliko v zgodovini Cerkve in sveta.

Kardinal Pizzardo belgijski KA

Letos slavi belgijska mladinska Katoliška akcija (A. C. J. B.) 25 letnico svojega obstoja. V ta namen se vrše po vsej Belgiji najrazličnejše proslave in kongresi. Tak kongres se je vršil prejšnji teden tudi v Liègu.

Ob tej priliki je papež ponovno pokazal, s kakšnim veseljem in zanimanjem zasleduje delo KA po svetu. Kardinal Pizzardo je namreč v papeževem imenu poslal kongresu pismo, v katerem sporoča, kako sv. oče poudarja potrebo specializacije v Katoliški akciji.

»Sveti oče želi, da naj se stanovske organizacije KA drže načela specializacije v tisti meri, ki je potrebna, da bolj utrezajo posebnim potrebam različnih okolij, ki tvorijo njihovo svoj-sko delovno področje; vendar pa naj bodo vse skupaj ena sama celota v KA, združene v njej in po njej po istem navdušenju, po isti želji apostolstva, po isti ljubezni. Želi dalje, da se zedinijo k sodelovanju v duhu širokosrčnega medsebojnega razumevanja v vseh primerih, kjer sta sporeditev in združitev moči nujni zahtevi. Kon-

čno želi, da naj vse zveze bolj in bolj uresničijo nauk svetega Pavla, to se pravi, da si vse te zveze, povezane med seboj kakor udje istega telesa po svojih vodilnih in sporejajočih centralah, nudijo plemenito in ljubečo medsebojno pomoč v skupnosti belgijske mladinske K. A.«

Kardinal je v pismu dodal besede, s katerimi je papež nagovoril predstavnike K. A. z vsega sveta:

»Naj bo ta edinstvo predvsem trajno živa... Rekli smo 'predvsem'. Rečemo tudi 'po vsem', 'nad vsem' in za vsako ceno. Edinstvo, edinstvo, edinstvo. Naj bodo vsi, ki se bojujejo pod zastavo KA, edini v srcu Jezusovem, edini pod svojimi voditelji, škofi, duhovniki in vsemi tistimi, ki so v različni meri in različni stopnji udeleženi pri apostolski službi. Edinstvo ljubezni, edinstvo mišljenja, edinstvo dela, edinstvo svete discipline!...«

Tako govori o specializaciji po poklicu in o edinstvi med stanovi.

NAPOLEON O KRISTUSU

»Dobro poznam ljudi in rečem vam — Kristus ni bil človek. Površni misleci vidijo v njem človeka, ki je podoben ustanoviteljem velikih cesarstev in bogovom drugih verstev.

Ali te sličnosti ni! Med krščanstvom in katerim koli drugim verstvom je razlika neskončna. Kristusa ni mogoče primerjati nobenemu človeku na tem svetu... Njegovo rojstvo, življenje, globokost njegovih nauk, blagovest, njegovo učenje in kraljestvo in zmagoslavni pohod skozi vse čase, vse zemlje: Vse to je zame čudež in nerazrešljiva skrivnost... Nič človeškega ne vidim v tem. Njegovo razodetje je razodetje duha, ki ni bil človeški. S kakšno oblastjo uči on ljudi moliti!

Ljudje mnogo govore o osvojitvah Cezarja in Aleksandra Velikega, o navdušenju, ki sta ga znala razvneti v srcih svojih vojakov. Toda, ali si morete predstavljati vojsko, ki bi bila čisto vdana mrtvem, v grob položenu človeku in ki vedno zmaga je? Moje armade so me celo v življenju zapustile, kakor je kartazanska vojska pustila na cedu Hanibala. Tako je z našo

oblastjo in močjo. Ena sama izgubljen bitka nas uniči in nesreča razprši vse naše prijatelje.

Kako drugačna je moč krščanskega Boga, kako se njegova vera vedno čudovito širi, kako njegova Cerkev vedno vlada! Narodi minejo, prestoli se rušijo, a Cerkev ostane vedno!

Kristus se ne meni za čas in s tem je izpričal, da je sin Večnega. Vsi njegovi nauki nam pričajo o večnosti. In povedal nam

je tudi edini razlog, zakaj moramo verovati: »Jaz sem sin živega Boga!« Kakšen prepad se zaradi teh besed odpira med njim in vsemi drugimi začetniki ver! Kakšna predrznost, hudobija in svetokrunstvo bi bile te besede, če ne bi bile resnične!

Poglejte bližajčo se usodo njegova, ki so ga imenovali veliki Napoleon! Kako neizmerno je brezno, ki loči mojo globoko revščino in večno kraljestvo Kristusovo, ki se širi, oznanja in slavi po vsej zemlji! Ali se to pravi umreti? To se pravi živeti! Kristusova smrt je smrt Boga.«

LATINSČINA KOT MEDNARODNI OBCEVALNI JEZIK V ZNANOSTI

Osservatore Romano poroča, da je »Institut za romanske študije« pred kratkim ustanovil v Rimu mednarodno posredovalnico, ki naj olajšuje vsa prizadevanja za širjenje latinskega jezika. Predvsem želi ta ustanova delati na to, da latinščina zopet zadobi veljavo mednarodnega znanstvenega jezika. Mnogo je časopisov, ki so pisani v latinščini, kot na primer »Alma Roma« v Italiji, »Palaestra latina« v Španiji, »Societas latina« v Nemčiji, »Iuventus« na Madžarskem, »Auxilium latinum« v USA, kjer izhajata še »Nuntius latinus« in »Inter nos«.

Novi urad v Rimu sprejema poročila iz vsega sveta, in jih sporoča zastopnikom posameznih narodov. Uredniki prej omenjenih časopisov se zavzemajo za to, da bi se v kratkem vršilo mednarodno zborovanje, na katerem bi se razpravljalo o vprašanju, kako naj si latinščina zopet pribori staro veljavo. Priprave za to zborovanje se že vrše.

BOJ UMAZANI LITERATURI

Kanadska škofa iz Sherbrooke in Three Rivers sta poslala na oblasti poziv k odločnim ukrepom proti umazani književnosti, vernike pa sta opomnila, naj te vrste književnosti in kraje, kjer takšen šund prodajajo, brezobzirno bojkotirajo.

Poglavje iz zgodovine

Historia vitae magistra, pravi rek. Dogodki preteklosti nas uče presojati naš čas. Zato ne bo zaman, če od časa do časa osvetlimo kako dobo zgodovine, da ob njej razmišljamo in si pridobimo novih razgledov. Tokrat premostrimo **kulturni boj v Nemčiji**.

ZAČETEK »KULTURNEGA BOJA«

Po l. 1848. je katoliška Cerkev v Nemčiji živela dokaj srečna leta. Močan tisk in žive organizacije so poglabljale versko življenje in budile katoliško zavest. Tudi država se nad gibanjem in delovanjem katolicizma ni spotikala.

Toda razmere so se kmalu spremenile. Zmagovite pohode proti Avstriji (1866.), proti Franciji (1870-71.) in ustanovitev nemškega cesarstva (1871.) so mnogi smatrali za zmagoslavje protestanstva nad katoličanstvom. Istočasno si je liberalizem krepko utiral pot. Syllabus Pija IX. (po raznih okrožnicah povzeta obsodba modernih zmot), ki je bil izdan l. 1864., in proglasitev papeževе nezmotljivosti na vatikanskem cerkvenem zboru l. 1869. sta dala nemškim nacionalnim liberalcem povod, da so katoliško Cerkev ožigosali kot protinemško in državi nevarno. Smatrajoč protestantizem za nemško narodno in državno cerkev so začeli boj proti grozečemu »ultramontanstvu«, (t. j. proti katoliški Cerkvi, ki ima svoje središče v Rimu, »tam za gorami«) Hoteli so zavreti njen razmah ter jo ukleniti v jarem liberalne državne oblasti.

Tako je začel boj, ki je vso Nemčijo razdelil v dva tabora. V začetku je imel le cerkvenopolitičen značaj, a se je vedno bolj in bolj spreminjal v boj dveh svetovnih nazorov, namreč katoliškega in liberalnega, s katerim se je vezal tudi protestantizem. Glavni vodja te borbe, ki ji je materialist Virchow dal ime »kulturni boj«, je bil državni kancelar knez Otto von Bismarck.

KDO JE BIL BISMARCK?

Zgodovinarji ga smatrajo za največjega državnika 19. stoletja. Rodil se je l. 1815. v Schönhausenu. Niti domača hiša niti šolska izobrazba mu nista dali religiozne podlage. Kot akademik je pod vplivom Spinoze, Hegela in Feuerbacha postal panteist in racionalist. Pravoveren protestant ni bil nikdar. V burnih političnih bojih je versko popolnoma omrznil. Katoliška morala, ki velevala bližnjega ljubiti in sebe zatajevati, je tega robustnega Germana vedno odbijala. V političnih borbah je bil strasten in zagrizen.

Kot državni kancelar zedinjene Nemčije je z vso ostrino vodil kulturni boj. V katoliški Cerkvi je vedno gledal sovražnico napredka in

germanstva. Zato je bil prepričan, da jo je treba streti, ker slabi in ovira moč nove Nemčije.

Ni mu pa šlo za svetovni nazor, ampak za dobrobit države. Tako je končno uvidel, da ta boj državi škodi in zato je kmalu začel popuščati in je vrnil Cerkvi njene pravice. S tem je nesporno dokazal, da je vkljub svoji zmoti bil velik državnik. Umrl je l. 1898.

POTEK BORBE

Glavna sovražnica Cerkve je bila nacionalno liberalna stranka, ki je boj zasnovala in pričela. Dobro jo je podpiral minister za vere Falk, glavni avtor in eksekutor proticerkvenih zakonov.

Boj je izbruhnil l. 1871. in sicer v Prusiji. Nekajkrat je bil v ministru ver ukinjen oddelek za katolicizem in šolstvo popolnoma podrejeno državi. L. 1872. so izgnali jezuite, leto pozneje pa lazariste, redemptoriste in druge redove.

Sledili so glasovitiji **majski zakoni**, ki so ustanovili državna sodišča za cerkvene zadeve, omejili moč cerkvenega kazenskega prava, dali državi pravico nastavljanja in odstavljanja duhovščino itd. Zakoni so bili tako ostri, da so morali spremeniti dva člena ustave, ker bi kot protustavni sicer ne mogli stopiti v veljavo.

Škofe, ki se niso udali, je oblast odstavila, duhovnike zaprla, izgnala ali kaznovala z visokimi globami. Ker je bil odpor nepričakovano močan in zakoni niso dosegli svojega namena, so jih l. 1874. še poostrili. Bogoslovci so morali služiti običajni vojaški rok in država je vse plače duhovščini ustavila. Vsi redovi razen bolniških so bili razpuščeni. Naslednje leto so uzakonili še obvezni civilni zakon. Vzgladu Prusije so sledili tudi Badenska, Saška in druge pokrajine zvezne Nemčije.

GLAS IZ RIMA

Kakor je Pij XI. v obrambo nemških katoličanov lansko leto izdal okrožnico »Mit brennender Sorge«, tako je tudi takratni sv. Oče Pij IX. v encikliki »Quod nunquam« proglasil proticerkvene zakone kot ničeve in neobvezne. V odgovoru na to je vlada le še strožje postopala.

KATOLIČANI NE KLONEJO

Kljub strašnemu nasilju niti hierarhija niti verniki niso popustili. Pogumno so sprejeli divje preganjanje in neupogljivo vztrajali, zvesti Rimu in katoliškim načelom.

Posledice nasilja so bile težke. V Prusiji so bili l. 1878. od 12 škofov le še štirje na svojih mestih. Semenišča so bila zaprta, okoli tisoč župnij brez dušnih pastirjev in na stotine duhovnikov izgnanih.

Borbenost katoličanov pa je ra-

stla od dne do dne. Organizacije, ki so še smele obstajati, so se vidno krepile; centrum, katoliška politična stranka, je pridobivala od leta do leta. Na drugi strani pa je močno trpela državna avtoriteta, ki kljub nasilju ni mogla uveljaviti krivičnih zakonov. Val socializma je postal vedno jačji in anarhistični elementi so si dajali duška s pogostimi neredi in atentati. Vsi ti pojavi so neizprosno terjali sporazuma in reform. To je uvidel tudi Bismarck.

ZARJA ZMAGE

Tako so se katoličanom bližali boljši časi. Leon XIII., ki je 1878. leta zasedel papeški prestol, je z večšo diplomacijo konec preganjanja znatno pospešil. Bismarck je popustil. L. 1879. je bil odpuščen minister za vere Falk, v naslednjih letih pa so krivični zakoni drug za drugim izginili. Mirnovi zakon z l. 1887. je sam Leon XIII. označil kot »aditus ad pacem«, prehod v mir. Zmaga, četudi z žrtvami izvojevana, je bila dobljena.

ZVESTOBA ZMAGUJE

V čem je bila sila, pred katero je moralo kloniti nasilje državne oblasti, ki ji je stal na čelu največji državnik 19. stoletja?

Kaj takega zmore le močna vera, ki ve, da pomeni zvestoba Cerkvi in katoliškim načelom zvestoba Kristusu. Vera, ki se zaveda, da je nezvestoba Cerkvi, njenim predstojnikom ter nepokorščina njihovim ukazom in migljajem nezvestoba in nepokorščina do Kristususa.

Taka vera se ne upogne pod nobenim viharjem in se ne straši nobenih žrtev.

In nemški katoličani kulturnobojnih let so tako vero imeli. Zato so zmagali.

»BODI LUČ!«

V založbi ZZZD je izšel 3. zvezek Delavske knjižnice »Bodi luč«, javna izpoved bivšega brezbožnika Kauerja Alfonza iz Inomosta, ki jo je prevedel duh. svetnik Janez Kalan.

Nekdanji prvoborilec, pisatelj in pesnik brezverstva nam razodeva v tej knjižici svoje pusto in nemirno duševno življenje, kajti v brezbožstvu ni našel ne jasnosti niti zadovoljstva. Šele po mučnih bojih in dolgem iskanju je prišla njegova duša do jasnosti, našel je luč v Kristusovi Cerkvi in ljubezni, zato je postal veren katoličan. Njegova javna izpoved je zelo pomembna za današnji čas, ko divja vihar brezverstva čez svet, ki skuša v človeku zatreti hrepenenje po Bogu — toda brezuspešno!

Knjižico toplo priporočamo vsakomur, da jo prečita in o njej razmišlja. Cena ji je samo din 3.— in se naroča v tajništvo Zveze združenih delavcev v Ljubljani, Čopova 1. (Delavska zbornica).

Ob slavnosti svetega Andreja Bobole

Ko smo imeli pred nekaj dnevi za par ur v Ljubljani truplo sv. Andreja Bobole, so množice vernikov kar oblegale njegove svetinje. Nekaterim pa ta izraz žive vere ni nič ugajal in tu in tam si lahko slišal: »Vse skupaj je sleparija. Le zakaj uganja Cerkev s svetniki tak »teater«? Ali nima važnejših in boljših opravil dovolj?« Za take jezike ne bi bilo nič bolj poučnega kot malo globlji študij kakega svetniškega procesa.

V prvi dobi krščanstva je imela Cerkev posebne zapisnikarje, notarje, ki so pisali poročila, akte mučencev. Zakaj samo tisti je veljal za mučenca, o katerem se je zagotovo dokazalo, da je res umrl zaradi vere.

V poznejših stoletjih je češčenje svetnikov zadobilo včasih nenavadne oblike. Tudi si je včasih ljudstvo izbralo kakega svetnika. Ker pa vox populi ni vedno vox Dei (ljudski glas ni vedno božji glas), si je Cerkev pridržala pravico odločati, ali smemo umrlega častiti ali ne.

Ta proces je zdaj natančno določen v cerkvenem zakoniku v 142 členih. Najprej je treba dokazati, da je umrl imel nadnaravne kreposti v heroični stopnji, in nato ga mora tudi Bog povečati s čudeži, ki se zgodijo na svetnikovo priprošnjo.

Čudež, to je modernim nekaž nerazumljivega, hud trn v peti. In vendar se je tudi naš Gospod skliceval na čudeže, ko se je branil proti nasprotnikom: »Če ne vršim del svojega Očeta, mi nikar ne verujete; če pa jih vršim, tudi če meni ne verujete, verujte delom, da boste spoznali in se prepričali, da je Oče v meni in jaz v Očetu.« (Jan 10, 37.)

Kako neznansko vestno in natančno preiskujejo te čudeže, je ki govori, kako je treba zaslišati že precej splošno znano. Kánon, priče in strokovnjake, tudi ukazuje vsem katoličanom, da morajo vse sporočiti cerkveni oblasti, kar morda priča proti svetosti umrlega, pa čeprav niso kot priče povabljeni.

Nadalje je izrecno ukazano, da smejo pričati proti tudi brezverci in krivoverci.

Posebno strogi predpisi veljajo za strokovnjake zdravnike, ki čudeže preiskujejo. V določenem času se akti procesa objavijo tako, da more prav vsak povedati

svoje ugovore. Da, celo poseben uradnik je postavljen zato, da išče in brska za vsemi mogočimi ugovori. Slehernega teh ugovorov morajo preiskovalni sodniki ugotoviti in jih natančno preučiti. Tak uradnik se imenuje »promotor fidei«, ker mora paziti, da ne bi morda zaradi prevelike gorečnosti trpela čistost vere.

Da pridejo pri teh čudežih največ v poštev razna ozdravljenja, je razumljivo zato, ker se ta dajo najbolj jasno in določno dokazati. Kako skrbno se taki slučaji obravnavajo, naj pokaže samo en zgled. Bolnik, ki je trdil, da je ozdravel na priprošnjo nekega svetnika, je nosil okoli vratu svetinjo Matere božje. In zato čudež ni bil priznan.

Kolikor more človek sploh poskrbeti, poskrbi Cerkev pri teh procesih, da ji gotovo nihče ne bi

mogel očitati, da je proglasila koga za svetnika na pritisk ljudstva ali iz kakih drugih sebičnih namenov. Tako so vredni ti procesi največje človeške vere. Ne smemo pozabiti, da stoji tudi tu Cerkev ob strani in jo vodi sv. Duh, ki ga v teh dostokrat cela stoletja dolgih razpravah in preiskavah velikokrat prosi za pomoč in razsvetljenje. Končno tudi ni nihče dolžan častiti kakega določenega svetnika.

Če se torej kdo izgovarja: »Saj bi bil tudi jaz dober in veren katoličan, ko bi bila katoliška Cerkev tako sveta ko v prvih stoletjih,« je to čisto ničev izgovor. Kajti vzlic toliki strogosti, ki jo Cerkev zahteva, pri svetniških obravnavah, ni bilo morda še nikoli v tako kratkem času postavljenih na oltar toliko naših bratov in sester kot zadnjih dvajset let.

Dejstva in varanja v novem poganstvu

Himba in laž

Narodni socialisti pravijo, da se bore proti najhujšemu sovražniku kulture, proti azijskemu in židovskemu komunizmu. Kdor jim nato očita, da oni sami, kar se tiče njihovega novega poganstva niso prav nič boljši, odgovore, da to ni res in da narodno socialistična stranka in gibanje priznavata pozitivno krščanstvo.

Kakšno je to pozitivno krščanstvo? Ali je to zgodovinsko in pristno krščanstvo, ki ga poznamo mi? Nikakor ne! To jasno kaže vse vedenje in govorjenje nacističnih voditeljev, to kaže krščanstvo popolnoma nasproten duh njihove vlade.

Samo bežen pogled na vse preganjanje, ki so ga morali prestati katoličani, duhovniki, redovniki in zavredni laiki, odkar je nacizem na krmilu, nam to jasno izpričuje. Ker bi se pa pred inozemstvom radi oprali očitka, češ da v Nemčiji krščanstvo preganjajo, zato preganjajo vse, ki se postavijo proti njihovim blodnim naukom, na podlagi lažnive obdolžitve, da ti verniki uganjajo »politični katolicizem«.

Globoko sovraštvo do Cerkve

Koliko pa je njim v resnici za »pozitivno krščanstvo« nam najbolj očitno kažejo izjave in pisanje njihovih idejnih voditeljev. Med temi je najbolj znan Rosenberg. Več takih knjig je že prišlo na indeks, mnoge druge pa tudi ne bi zaslužile nič drugega. V njih se surovo norčujejo iz krščanstva, ga zavračajo in mnogokrat hudo bogokletno sramote. Najbolj jim je na poti polna

oblika krščanstva, katoliška Cerkev. A tudi protestantizma, kjer je ostalo v njem vsaj še malo krščanskega duha, ne puste pri miru. Ustvariti hočejo popolnoma novo, »čisto« in »pristno« vero, vero starih, barbarskih, poganskih Germanov. Danes se vrši v Nemčiji strahotna verska revolucija, ki je Rimu in krščanski kulturi neprimerno bolj sovražna kot nekdanja Lutrova in Kalvinova.

Izbruhi bogokletja

To zlasti očitno kaže himna nacionalno socialistične mladine. Prinašamo jo v dobesednem prevodu: »Mi smo vesela hitlerjevska mladina — ne potrebujemo nobene krščanske kreposti. — Naš voditelj Adolf Hitler je naš odrešenik, naš srednjak — mi ne gremo za Kristusom, mi gremo za Horst Wesselom (nacistični udarnik). — Prepevajoč gremo za Hitlerjevimi prapori; le tako smo vredni sinovi svojih očetov. — Jaz nisem kristjan, ne katoličan. Cerkev zaradi mene lahko spravimo s sveta. — Kljukasti križ samo me more osrečiti na zemlji.« — Pesem se v takem tonu še nadaljuje tako, da so se celo nekatoličani zgražali nad njo. O tem brezbožnem in bogokletnem izlivu sovraštva proti Cerkvi in sploh krščanstvu pravi nekatoličan Rudolf Laemmel, da »bije v obraz vsaki kulturi, vsaki civilizaciji. Je to nekaj naravnost bolnega.«

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana). Tiska Misijonska tiskarna, Groblje-Domžale (A. Trontelj).